

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 457/2019-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. marca 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich s. r. o., Skautská 12, Nitra, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Roman Heinrich, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 336/2017-138 z 28. marca 2018 za účasti obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 336/2017-138 z 28. marca 2018 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 336/2017-138 z 28. marca 2018 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 640,66 € (slovom šesťstoštyridsať eur a šesťdesiatšesť centov) na účet advokátskej kancelárie Advokáti Heinrich s. r. o., Skautská 12, Nitra, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. I. ÚS 457/2019-17 z 19. novembra 2019 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 25 Co 336/2017-138 z 28. marca 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) za účasti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „zúčastnená osoba“ alebo „žalovaná“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) sa viedlo konanie o žalobe sťažovateľky, ktorou sa proti žalovanej domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Dôvodom podania žaloby bola kúpna zmluva z 15. júna 2015, ktorou sťažovateľka predala žalovanej nehnuteľnosť, avšak táto kúpna zmluva trpela dôvodmi absolútnej neplatnosti. Z ústavnej

sťažnosti ďalej vyplýva, že po podaní žaloby o určenie vlastníckeho práva došlo k podaniu protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „prokurátor“) proti rozhodnutiu o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovanej. Protestu prokurátora bolo vyhovené, rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovanej bolo zrušené a sťažovateľka sa opätovne stala vlastníčkou nehnuteľnosti. Na základe uvedeného opadol dôvod podanej žaloby na určenie vlastníckeho práva, a preto vzala sťažovateľka svoj žalobný návrh v celom rozsahu späť.

3. Okresný súd uznesením č. k. 19 C 511/2015-115 z 13. apríla 2017 konanie zastavil a o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) tak, že žiadna zo strán nemala mať právo na ich náhradu. Proti tomuto rozhodnutiu žalovaná podala odvolanie. K odvolaniu žalovanej sa na základe výzvy okresného súdu vyjadrila sťažovateľka podaním zo 7. septembra 2017, ktoré však údajne nebolo predložené odvolaciemu súdu.

4. Krajský súd uznesením č. k. 25 Co 336/2017-138 z 28. marca 2018 rozhodnutie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania zmenil, aplikujúc § 256 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal nárok na ich náhradu vo výške 100 %. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že § 256 CSP vyžaduje pre priznanie náhrady trov konania zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Prvkom zavinenia môže byť aj odpadnutie predmetu sporu, čo však nie je možné pripočítať na ťarchu strany, ktorá sa v konaní iba bránila. V tejto súvislosti uviedol, že ak má strana sporu vedomosť o tom, že predmet sporu opadol, je bezpochyby v jej záujme, aby čo najskôr vzala svoj návrh späť, inak sa môže dostať do situácie, keď pre svoju pasivitu bude musieť znášať náhradu trov konania ňou zapríčinených. Prenesením uvedených záverov na prípad sťažovateľky vysvetlil, že k prevzatiu právneho zastupovania žalovanej advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], došlo až v máji 2016, teda 4 mesiace po vydaní rozhodnutia okresného úradu, resp. viac ako dva mesiace po zastavení správneho konania. Sťažovateľka teda mala podľa názoru krajského súdu dostatočný časový priestor, aby vzala svoju žalobu späť ešte predtým, ako sa žalovaná nechala zastúpiť terajším právnym zástupcom a zabránila tak vzniku trov právneho zastúpenia.

5. V napadnutom uznesení krajského súdu sťažovateľka vidí porušenie svojich práv. Zastáva názor, že žiadna zo strán nezavinila zastavenie konania, a preto je rozhodnutie krajského súdu, ktorým ju zaviazal k náhrade trov konania žalovanej, nesprávne a nespravodlivé. Argumentuje, že žaloba o určenie vlastníckeho práva bola podaná dôvodne. V tejto súvislosti poukazuje na správanie žalovanej, ktorej pred podaním žaloby zaslala odstúpenie od zmluvy a následne výzvu na vykonanie spätného zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností. Žalovaná však nereagovala, a preto bola sťažovateľka nútená podať určovaciu žalobu. V rámci ústavnej sťažnosti ozrejmuje i ďalšie procesné dôvody na strane žalovanej, pre ktoré bola podaná žaloba, ako aj dôvody, ktoré smerovali k späťvzatiu žaloby. Krajský súd však podľa jej názoru opomenul všetky osobitosti konania, a to, že nebolo možné skúmať hmotnoprávne dôvody podanej žaloby, pretože správne orgány svojimi rozhodnutiami rozhodli o nezavkladovaní vlastníckeho práva z dôvodu porušenia hmotnoprávnych predpisov, ktoré neumožňovali uzavrieť danú kúpnu zmluvu. Kúpnu zmluvu však podpísali obe strany, teda rovnako na tom (ne)nesú svoju zodpovednosť.

6. Názor krajského súdu o tom, že odpadnutie predmetu sporu nemožno pričítať na ťarchu strany, ktorá sa v konaní len bránila, považuje sťažovateľka za ničím neodôvodnený, rovnako ako nebolo zdôvodnené, prečo by odpadnutie predmetu sporu malo ísť na úkor sťažovateľky. V dôsledku absencie zdôvodnenia sa podľa jej názoru stáva napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľným. Sťažovateľka v ďalšej časti svojej argumentácie poukazuje na judikatúru súdov, ktoré v obdobných prípadoch aplikovali § 257 CSP. Z nich vyvodzuje, že aj v jej veci bol daný dôvod osobitného zreteľa, pre ktorý súd nemal priznať náhradu trov konania žiadnej strane sporu. Krajský súd sa však touto možnosťou nezaoberal a nevytvoril procesný priestor k tomu, aby sa riešila aj táto alternatíva rozhodnutia o náhrade trov konania.

7. Zároveň sťažovateľka dáva do pozornosti, že na krajskom súde prebieha množstvo súdnych sporov týkajúcich sa žalovanej a pôvodných vlastníkov nehnuteľností. Skutková a právna povaha týchto konaní je obdobná, keď v dôsledku uzavretých kúpnych zmlúv pôvodní vlastníci podali žaloby o určenie vlastníckeho práva a nadväzne boli podané

protesty prokurátora. Vzhľadom na vyhovenie všetkým protestom prokurátora pôvodní vlastníci získali opätovne vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a brali žaloby späť. V týchto konaniach okresný súd rozhodoval jednotne tak, že účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania. V rámci odvolacích konaní na krajskom súde senáty 5Co a 9Co rozhodovali zhodne so súdom prvého stupňa a žiadnemu účastníkovi nepriznávali trovy konania (napr. 5Co/391/2017, 9Co/38/2018). Senát 25Co rozhodoval opačne a náhradu trov konania priznal žalovanému (ako v napádanom uznesení). Na základe uvádzaného sťažovateľka uzatvára, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí bližším spôsobom nezdôvodňuje odklon od rozhodovacej praxe ostatných senátov, čím dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň dochádza podľa jej názoru k porušeniu princípu právnej istoty a spravodlivosti, keďže pri rovnakých skutkových a právnych kauzách možno oprávnene očakávať, že rozhodnutia súdov budú rovnaké.

8. Napokon sťažovateľka namieta, že jej vyjadrenie k odvolaniu zo 7. septembra 2017 nemal krajský súd pri svojom rozhodovaní k dispozícii, a teda ani neposudzoval skutkové a právne zdôvodnenia, ktoré vo vyjadrení uviedla. Krajský súd prevzal zdôvodnenie oprávneného prostriedku podaného žalovanou, v dôsledku čoho došlo podľa jej názoru k popretiu rovnakej miery možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a tým k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý proces. V tejto súvislosti tvrdí, že procesné práva účastníka konania nemôžu byť len formálne, ale aj reálne poskytované, umožnené a vykonané. Sťažovateľke teda nemôže byť „iba“ daná možnosť vyjadriť sa k odvolaniu žalovanej a vzápätí odobraná možnosť účinne naň reagovať, uviesť svoju procesnú obranu a procesný útok, ako aj svoj právny názor na vec.

9. Na tomto základe sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy nálezom rozhodol o porušení jej práv podľa ústavy a dohovoru uznesením krajského súdu, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

10. Podaním doručeným ústavnému súdu 20. decembra 2019 sťažovateľka navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia a zároveň žiadala o vydanie dočasného

opatrenia, ktorým by ústavný súd uložil okresnému súdu povinnosť dočasne sa zdržať vykonávania napadnutého uznesenia „*vrátane rozhodovania samostatným uznesením o výške trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP*“, ako aj dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd uložil žalovanej, aby sa dočasne zdržala oprávnenia, ktoré jej bolo priznané napadnutým uznesením a uznesením okresného súdu č. k. 19 C 511/2015-192 z 25. novembra 2019, ktorým vyšší súdny úradník rozhodol o výške trov konania.

II.

Vyjadrenie krajského súdu, vyjadrenie zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

11. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. Spr 1226/19 z 23. decembra 2019 (doručeným ústavnému súdu 14. januára 2020) vyjadril predseda krajského súdu, v ktorom uviedol, že s ohľadom na nálezy ústavného súdu sp. zn. „*I. ÚS 168/2018-22 zo dňa 10. 10. 2018; II. ÚS 569/2017-46 zo dňa 20. 03. 2018; III. ÚS 98/2018-38 zo dňa 02. 05. 2018; III. ÚS 298/2018-33 zo dňa 28. 11. 2018; II. ÚS 261/2018- 43 zo dňa 10. 01. 2019; II. ÚS 338/2018-30 zo dňa 06. 12. 2018; I. ÚS 222/2019-46 zo dňa 20. 08. 2019; I. ÚS 225/2019-41 zo dňa 20. 08. 2019; IV. ÚS 614/2018-36 zo dňa 20. 08. 2019*“ ponecháva rozhodnutie o prípadnom porušení práv sťažovateľky na posúdení ústavného súdu.

12. Ústavný súd o podanej ústavnej sťažnosti upovedomil zúčastnenú osobu, ktorá využila svoje oprávnenie vyjadriť sa k nej listom z 9. decembra 2019, v ktorom uviedla, že s argumentáciou sťažovateľky nesúhlasí. Podľa jej názoru k porušeniu práv sťažovateľky nedošlo, pretože krajský súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými argumentami vzťahujúcimi sa k rozhodnutiu o trovách konania. Zúčastnená osoba poukázala na obdobnosti predošlej právnej úpravy (Občiansky súdny poriadok) so v súčasnosti platnou a účinnou právnou úpravou (Civilný sporový poriadok), z ktorých vyvodila, že aj naďalej platí to, že ak sa pre správanie žalovaného vezme späť dôvodne podaná žaloba, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zaviniť zastavenie konania. Pri posudzovaní procesného zavinenia sú podľa jej názoru relevantné dve veličiny, a to dôvodnosť návrhu, a to, že k zastaveniu konania došlo v dôsledku správania žalovaného.

Tvrdí, že nemôže obstať argumentácia sťažovateľky o tom, že nemôže ísť na jej úkor, ak prestala mať naliehavý právny záujem na podanej žalobe, čo založilo dôvod na späťvzatie žaloby. Túto argumentáciu zúčastnená osoba považuje i za účelovú, pretože opomína tú skutočnosť, že po právoplatnom vyhovení protestu prokurátora previedla sťažovateľka nehnuteľnosť na spoločnosť [REDAKOVANÉ], teda v konaní už nemohla byť úspešná z dôvodu straty aktívnej legitímácie. Zúčastnená osoba sa ako žalovaná strana v konaní len bránila, čím realizovala svoje právo na súdnu ochranu. Je presvedčená, že nezavinila zastavenie konania, pretože v tomto súdnom konaní nesplnila to, čo od nej sťažovateľka požadovala v žalobnom petite. Sťažovateľka vzala svoju žalobu späť bez toho, aby takýto úkon bol vyvolaný správaním sa žalovanej v konaní, a preto procesne zavinila zastavenie konania. Zároveň poukázala na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 98/2018 z 2. mája 2018.

13. Na vyjadrenia predsedu krajského súdu a zúčastnenej osoby reagovala sťažovateľka podaním z 30. januára 2020, v ktorom zotrvala na všetkých svojich skutkových a právnych argumentoch uvedených v ústavnej sťažnosti. Zároveň sa zaoberala pojmom zavinenie. V tejto súvislosti kritizovala tvrdenie krajského súdu o tom, že pod procesným zavinením sa rozumie aj náhoda alebo odpadnutie predmetu sporu. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že odpadnutie predmetu sporu nemožno pričítať na ťarchu strany, ktorá sa v konaní len bránila, avšak tento názor ničím neodôvodnil a rovnako neodôvodnil ani to, prečo by odpadnutie predmetu sporu malo ísť na úkor sťažovateľky ako žalobkyne. Keďže tento záver krajský súd nezdôvodnil, oslabil tým presvedčivosť jeho rozhodnutia až do roviny arbitrárnosti. Zavinenie je podľa názoru sťažovateľky vidieť aj na strane žalovanej. Vo veci prebehlo správne súdne konanie na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia katastrálneho úradu, ktoré skončilo skôr než civilný spor. Žalovaná neuniesla svoje právne argumenty v správnom konaní, v dôsledku čoho nemohla sťažovateľka pokračovať v súdnom konaní, pretože jej žaloba by bola zamietnutá z dôvodu, že vlastníčkou sa už stala. Nebolo preto možné od sťažovateľky žiadať, aby zotrvala v súdnom spore, keď bol zrejmé, že tento sa vyriešil už v inom (správnom) konaní. Pokiaľ by sťažovateľka nevezala žalobu späť, musela by byť jej žaloba zamietnutá a v takom prípade by mohli byť dôvody na to, aby bola zaviazaná k náhrade trov konania žalovanej.

Nie je však správne a spravodlivé, aby za to, že sťažovateľka nebola nútená zotrvať na žalobe, o ktorej bolo vzhľadom na zmenu skutkových okolností zrejmé, že bude zamietnutá, bola sťažovateľka „odmenená“ povinnosťou nahradiť trovy konania. Okolnosť, že prestala mať naliehavý právny záujem na podanej žalobe, nemôže ísť na úkor sťažovateľky, a preto to nemožno hodnotiť ako procesné zavinenie.

13.1 Sťažovateľka tiež prezentuje názor, že pokiaľ krajský súd uvádza ako dôvod priznania náhrady trov konania žalovanej okolnosť, že sťažovateľka nevezala žalobu späť skôr, tak odôvodňuje svoje rozhodnutie len ako zavinenie za konkrétne úkony, ktoré sa stali po tom, čo sťažovateľka nevezala včas žalobu späť, teda odôvodňuje použitie § 256 ods. 2 CSP. Nadväzne sťažovateľka sumarizuje, že zo všetkých dôvodov, ktoré uviedla, vyplýva, že bol daný minimálne dôvod osobitného zreteľa, pre ktorý súd nemal priznať náhradu trov konania žiadnej zo strán, avšak krajský súd sa touto možnosťou ani nezaoberal, hoci ju sťažovateľka navrhovala. Záver súdu o tom, že je splnený predpoklad na náhradu trov konania (§ 256 CSP), nevylučuje, aby súd súčasne dospel k záveru, že sú splnené predpoklady pre aplikáciu § 257 CSP práve z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Súčasne upriamila pozornosť na závery sústredené v iných rozhodnutiach ústavného súdu, ktoré sa zaoberali obdobnou problematikou.

14. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

18. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom

kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

19. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

22. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

23. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého

na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

24. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj rozhodovanie o náhrade trov konania (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08), a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Európsky súd pre ľudské práva vo veci Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

25. Ústavný súd vyslovil, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov. V tom sú vyjadrené atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09, IV. ÚS 481/2013), ak zistí, že rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

26. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania tak, že zaviazal sťažovateľku k povinnosti uhradiť ich žalovanej.

Sťažovateľka vidí v napadnutom uznesení porušenie svojich práv, pričom v prospech svojho sťažnostného petitu prednáša niekoľko námietok. Podstata prvej z nich tkvie v zodpovedaní otázky miery zavinenia na späťvzatie žaloby, ktorú krajský súd vyriešil podľa názoru sťažovateľky nesprávne. V tomto smere vyjadruje presvedčenie, že späťvzatie žaloby nezavinila, a preto považuje priznanie náhrady trov konania žalovanej za nezákonné a formalistické. Druhá námietka smeruje k nevyhnutnosti vysporiadania sa s už existujúcou rozhodovacou praxou krajského súdu v obdobných veciach, na ktorú krajský súd v jej veci údajne rezignoval. Napokon sťažovateľka zastrešuje tieto námietky kritikou napadnutého uznesenia, ktoré podľa jej názoru trpí nedostatkom náležitého a presvedčivého odôvodnenia skutočností, ktoré viedli krajský súd k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie, čo má za následok jeho nepreskúmateľnosť.

27. Pre účely overenia opodstatnenosti námietok sťažovateľky sa ústavný súd oboznámil s napadnutým uznesením, ako aj relevantnou právnou úpravou týkajúcou sa trov konania, ktorej aplikácia prichádzala vo veci sťažovateľky do úvahy.

28. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

29. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

30. Ústavný súd sa už viackrát zaoberal otázkou, ktorá sa týkala náhrady trov konania o určenie vlastníckeho práva na krajskom súde, kde ako žalovaná vystupovala [REDAKOVANÉ] v súvislosti s výkupom pozemkov pod strategickým parkom (napr. I. ÚS 210/2019, I. ÚS 222/2019). Z pohľadu ústavného súdu treba súhlasiť so sťažovateľkou v tom, že v čase podania určovacej žaloby naozaj nemala inú právnu možnosť domôcť sa ochrany svojich práv, a preto je potrebné z procesného hľadiska urobiť záver, že žaloba bola podaná dôvodne (to sa samozrejme môže, ale nemusí vzťahovať

na hmotnoprávnu dôvodnosť žaloby, ktorá sa však v takomto prípade neskúma a neposudzuje). Z argumentácie krajského súdu však vôbec nevyplýva, akým správaním (čím) mala sťažovateľka procesne zaviniť potrebu späťvzatia žaloby a následného zastavenia konania. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vyzdvihol ako nosný, resp. jediný dôvod tvoriaci základ jeho rozhodnutia dlhší časový odstup od rozhodnutia Okresného úradu Nitra, ktorým sa vyhovel protestu prokurátora, až do späťvzatia žaloby.

31. Na druhej strane okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia správne konštatoval, že k zastaveniu konania došlo vplyvom konania prokurátora a správnych orgánov, na ktoré sťažovateľka nemala žiaden vplyv, a podanie žaloby bolo jedinou možnosťou pre sťažovateľku, ako ochrániť svoje právo.

32. Z uvedeného teda vyplýva, že krajský súd sa vychádzajúc z § 256 ods. 1 CSP postavil k otázke vyriešenia miery zavinenia na späťvzatí žaloby prísne formalisticky, keď zavinenie bez hlbšieho a dôslednejšieho skúmania (napr. z akých dôvodov bola žaloba podaná, aká aktivita bola vyvíjaná jednotlivými stranami sporu v priebehu konania) pripísal na ťarchu strany, ktorá úkon späťvzatia vykonala.

33. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2899/2010 z 8. marca 2011, ktorý okrem iného uviedol: „... *Nyní posuzovaný případ přílehavě ukazuje, že teze (kterou aplikoval i městský soud), dle níž to, zda byla zpět vzata žaloba podána důvodně, tedy zda zastavení řízení procesně zavinił žalovaný, lze zjistit jen z porovnání petitu žaloby a následného chování žalovaného, může být přepjatým formalismem a v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. V konkrétním případě - jako byla nyní posuzovaná věc - může být nutné přihlížet i k odůvodnění žalobního petitu, a to za účelem eliminace stavu, který by byl v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. Princip procesního výsledku nelze chápat formálně, neboť nejen petit, ale i žalobní tvrzení, tedy důvody žaloby vyjadřují, proč se žalobce žalovaného plnění domáhá...*“

34. Tento záver je plne uplatniteľný aj vo veci sťažovateľky. Orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných

ustanovení přílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávných princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách tohto zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu (I. ÚS 155/2017, ZNaU 28/2017, pozri aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1241/12 z 13. marca 2013, z ktorého navyše vyplýva, že povinnosť súdov vyhľadávať právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad).

35. Podľa názoru ústavného súdu bol krajský súd povinný dôsledne preskúmať a spravodlivo vyvážiť všetky okolnosti danej veci (berúc ohľad aj na dôvody podania žaloby) a až na tom základe vyvodiť svoj právny názor a odôvodniť ho. V tomto smere je teda opodstatnená nielen námietka sťažovateľky týkajúca sa otázky posudzovania miery zavinenia, ale i námietka, ktorou poukazovala na nedostatočnosť riadneho a presvedčivého odôvodnenia napadnutého uznesenia.

36. K námietke sťažovateľky o nevysporiadaní sa krajského súdu s rozhodovacou praxou iných senátov krajského súdu ústavný súd opätovne uvádza, že (i z vlastnej činnosti) je mu známe, že na okresnom súde bolo vedených niekoľko obdobných sporov ako kauza sťažovateľky, pričom rozhodovacia prax okresného súdu, a nadväzne krajského súdu v otázke priznania náhrady trov konania v prípade späťvzatia žaloby je rozdielna.

37. V tejto súvislosti ústavný súd už v minulosti vyslovil, že aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (III. ÚS 300/06). Pokiaľ súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už

bola právoplatne vyriešená, podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo strany sporu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 192/06). Potreba vysporiadať sa so známym rozhodnutím súdu v obdobnej veci z hľadiska jeho dôvodov, pokiaľ príslušný súd dospeje následne k opačnému názoru, je súčasťou požiadavky na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (II. ÚS 426/2012). Právna istota spolu s požiadavkou ochrany legitímnych očakávaní principiálne neznamena právo strany sporu na rovnaké právne posúdenie jeho veci. Nesporne však znamená právo na vysvetlenie dôvodov, pre ktoré sa konajúci orgán verejnej moci od stabilného, doteraz zastávaného právneho názoru odchyľuje (III. ÚS 51/2014).

38. Pokiaľ ide o nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 98/2018 z 2. mája 2018, na ktorý poukazovala zúčastnená osoba a ktorým sa vyhovel jej ústavnej sťažnosti v skutkovo a právne takmer totožnej veci, je potrebné uviesť, že ústavný súd konštatoval arbitrárnosť tam napadnutého rozhodnutia, pretože krajský súd nevytvoril procesný priestor umožňujúci strane sporu (nielen [REDACTED], ale ani protistrane, pozn.) vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu § 257 CSP, a teda o podanom odvolaní rozhodol spôsobom, ktorý bol arbitrárny, a tým ústavne nesúladný. Išlo teda o odlišnú situáciu oproti aktuálne posudzovanej veci sťažovateľky.

39. Existenciu rozhodnutí krajského súdu vydaných v skutkovo identických prípadoch, v ktorých krajský súd rozhodol odchylným spôsobom, vníma ústavný súd ako ústavne neudržateľnú. Zmena právneho názoru v obdobnej veci bez akéhokoľvek vysvetlenia zo strany súdu, prečo k zmene došlo, sa javí ako arbitrárnosť (svojevôľa) a je zásahom do princípu právnej istoty ako súčasť právneho štátu, keďže tento princíp predpokladá, že skutkovo obdobné veci budú obdobne právne posudzované. V súčasnosti nie je úlohou ústavného súdu určiť (vzhľadom na princíp subsidiarity), ktorý z odlišných právnych názorov je správny, pretože riešenie tohto problému a zjednotenie rozhodovania je v pôsobnosti krajského súdu. Ústavný súd svojím rozhodnutím iba otvára cestu na riešenie problému v rámci odvolacieho konania.

40. Z pohľadu spravodlivosti parciálnej časti súdneho procesu, akým je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, sa ústavnému súdu v okolnostiach danej veci javí, že vzhľadom na výnimočnosť situácie sa žiadalo zaoberať otázkou či možno označiť túto procesnú situáciu (t. j. dôvody podania i späťvzatia žaloby) za dôvod hodný osobitného zreteľa, opodstatňujúci prijatie takého záveru, že stranám sa nárok na náhradu trov predmetného konania nepriznáva. K späťvzatiu žaloby totiž viedli objektívne dôvody – protest prokurátora, na ktorý sťažovateľka a ani žalovaná nemali dosah, ale v dôsledku ktorého bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva sťažovateľky, čím odpadol predmet žaloby. K obdobným záverom ústavný súd dospel aj v náleze sp. zn. I. ÚS 222/2019 z 20. augusta 2019, resp. v náleze sp. zn. IV. ÚS. 614/2018 z 20. augusta 2019.

41. Na takúto možnosť rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania údajne poukazovala i sťažovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej, ktoré krajský súd pred svojím rozhodovaním podľa jej vyjadrenia nemal k dispozícii. Aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uvádza, že sťažovateľka sa k odvolaniu žalovanej nevyjadřila. Túto procesnú situáciu však krajský súd v rámci vyjadrenia k ústavnej sťažnosti nijako neosvetlil.

41.1 V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania (sporové strany) mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany (napr. IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 259/2011, I. ÚS 284/2016). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry požaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť a príslušnú argumentáciu za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej protistrana. Aj Súdny dvor Európskej únie zdôraznil, že na splnenie požiadaviek spojených s právom na spravodlivé súdne konanie je potrebné, aby sa účastníci konania oboznámili a mali možnosť kontradiktórne sa vyjadriť ku skutkovým, ako aj k právnym okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce pre výsledok konania (pozri rozsudok Komisia/Írsko a i. z 2. 12. 2009, C89/08 P, Zb. s. I11245, už citovaný bod 55, ako aj bod 56).

41.2 V súvislosti s procesnou situáciou sťažovateľky Civilný sporový poriadok inštruuje, že pokiaľ odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, súd na vyjadrenie k odvolaniu nevyzýva a neurčuje v danej súvislosti ani žiadnu procesnú lehotu (§ 373 ods. 3 CSP). Keďže súd prvej inštancie pri odvolaní proti nemeritórnemu rozhodnutiu na vyjadrenie k odvolaniu nevyzýva, svoj ďalší procesný postup neviaže na uplynutie lehoty na vyjadrenie k odvolaniu. Po doručení odvolania protistrane súd prvej inštancie predloží vec bez ďalšieho odvolaciemu súdu. Z povahy veci je zrejmé, že ustanovenia § 374 ods. 1 a 2 CSP sa v prípade odvolania proti rozhodnutiu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, nepoužijú. To, samozrejme, nebráni protistrane vyjadriť sa relevantným spôsobom k podanému odvolaniu, čo sťažovateľka zrejme využila. Takéto vyjadrenie by mal súd prvej inštancie (alebo odvolací súd) doručiť ostatným subjektom v zmysle druhej vety § 374 ods. 3 CSP, keďže riadne doručenie prvého vyjadrenia k odvolaniu je vždy nevyhnutné považovať za potrebné na zachovanie práva na spravodlivý proces (obdobne Števec M., Ficová S., Baricová, J., Mesiarkinová S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1260). Z uvedeného vyplýva, že takéto vyjadrenie by mal mať o to viac k dispozícii krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní a v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia sa s námietkami v ňom predstretými argumentačne vysporiadať tak, aby sa sťažovateľkino právo vyjadriť sa k odvolaniu realizovalo nielen po formálnej stránke, ale aby bolo aj reálne vykonané.

41.3 Berúc do úvahy znenie čl. 9 CSP, ktorý ustanovuje, že strany majú právo oboznámiť sa okrem iného s návrhmi protistrany a vyjadriť k nim svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon, v spojení so skutočnosťou, že Civilný sporový poriadok žiaden rozsah vyjadrenia protistrany v danom prípade nestanovuje, ešte podľa názoru ústavného súdu neznamená to, že z ústavnoprávneho hľadiska nemusí byť zabezpečená rovnosť zbraní a kontradiktórnosť v minimálnom rozsahu (v súlade s princípom hospodárnosti konania, pozn.), keďže sa v okolnostiach posudzovanej veci rozhodovalo o nároku na náhradu trov konania (m. m. III. ÚS 220/2018).

41.4 Z tohto pohľadu sa javí byť i táto námietka sťažovateľky o porušení práva na spravodlivý proces opodstatnená. Za rozhodujúce skutočnosti ústavný súd považoval to, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nie je prípustný ani riadny, ani mimoriadny opravný prostriedok, teda tento zásah do princípu kontradiktórnosti, ako aj rovnosti zbraní nebolo možné zhojiť v nasledujúcom v odvolacom, príp. v dovolacom konaní, a taktiež to, že (iba) v dôsledku odvolania žalovanej (bez možnosti zohľadnenia vyjadrenia sťažovateľky k podanému odvolaniu) bolo uznesenie okresného súdu vo výroku o nároku na náhradu trov konania zmenené v neprospech sťažovateľky a bolo ním rozhodnuté o subjektívnych právach, resp. povinnostiach sťažovateľky.

42. Sumarizujúc už uvedené závery, ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (body 1 a 2 výroku nálezu).

43. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

44. Podľa § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím ústavného súdu podľa § 133 ods. 3 písm. a) až d); toto rozhodnutie ústavného súdu je vykonateľné doručením.

45. Úlohou krajského súdu bude opätovne rozhodnúť o odvolaní žalovanej so zachovaním procesného postupu v zmysle § 373 a nasl. CSP, majúc na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako aj v čl. 2 CSP), je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním

prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.

46. Aj z čl. 2 ods. 1 a 2 CSP vyplýva, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

47. O návrhu na odklad vykonateľnosti, resp. dočasnom opatrení ústavný súd s poukazom na § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde už nerozhodoval, keďže vzhľadom na vyhovenie ústavnej sťažnosti týmto nálezom a zrušenie napadnutého uznesenia, ktorým sa dosiahli účinky zamýšľané sťažovateľkou, stratil opodstatnenie.

V.

Trovy konania

48. Sťažovateľka požiadala ústavný súd o priznanie náhrady trov konania, ktoré vyčíslila celkovou sumou 640,66 € za 3 úkony právnej služby (prevzatie právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, ústavná sťažnosť, stanovisko k vyjadreniu predsedu krajského súdu) vrátane dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“).

49. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

50. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorej výpočtovým základom pre účely tejto vyhlášky je

priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka. Pri výpočte trov konania za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti vychádzal ústavný súd z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2018, ktorá bola 980 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2019. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2019 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 163,33 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 9,80 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 173,13 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2019, t. j. za dva úkony 346,26 €. Pokiaľ išlo o ďalší úkon právnej služby uskutočnený už v roku 2020 – vyjadrenie k stanovisku predsedu krajského súdu, ústavný súd vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2019, ktorá bola 1 062 €. Odmena za tento právny úkon v zmysle už popísaných pravidiel predstavuje sumu vo výške 187,62 € (t. j. 177,00 € + 10,62 € režijný paušál). Trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom tak vrátane 20 % DPH predstavujú celkovú sumu 640,66 €, a ústavný súd ju sťažovateľke priznal v celej výške (bod 4 výroku nálezu).

51. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu